

НОВИЯТЪ ДРУГАРЬ

— Иде селянчето, иде! — извика едно дете и всички изкочиха отъ стаята. Изведнажъ цѣлиятъ пансионъ зашумѣ, развълнува се като море отъ ненадеенъ вѣтъръ. Върху детскитѣ лица се очерта тънка подигравателна усмивка, свѣтлигѣ очи не можеха да скриятъ любопитството, което се таеше въ тѣхъ. И гласовѣтъ като малки сребърни звънчета звънѣха непрестанно:

- Гледайте, гледайте, носи си и торбичка!
- Вижете му царвулкитѣ!
- Вижете калпачето му!
- Божичко, колко е смѣшенъ!
- Върти си очитѣ като подплашено мишче.

И докато възпитателтъ се яви, децата успѣха да посрѣщнатъ съ закачки и зли подигравки новия си другарь.

А той стоеше всрѣдъ двора самичкъ и гледаше плахо високата сграда, дето щѣше да живѣе отъ сега нататъкъ всрѣдъ тѣзи градски немирници, които му се присмиваха.

Тѣй плахъ и самотенъ си остана новиятъ пансионеръ за дълго време. Въ общата занималня той седѣше до прозореца, преструваше се, че не чува шушуканията на своитѣ другари, ужъ четѣше уроцитѣ си, а погледътъ му бѣгаше все навънъ, ту следъ нѣкоя закъснѣла птица, ту следъ нѣкое бѣло пухкаво облаче. И струваше му се, че лети и той на югъ, къмъ родното село...

А вечеръ, когато кошерътъ бѣбриви пчелици затихваше, заспиваше дълбоко, новиятъ пансионеръ дълго лежеше съ отворени очи, замѣглени отъ сълзи. Често въ тишината на нощта будното ухо на дежурния надзирателъ долавяше едва сподавено ридание.

Отъ самотностъ, тжга и безсъние, новиятъ пансионеръ започна бързо да линѣе. Най-младиятъ възпитателъ, когато децата обичаха като другарь, се опита единъ день да узнае причината за това. Кротко и сърдечно, тѣй както си приказваше винаги, той попита момчето, защо все тѣй мълчи, защо не играе съ другитѣ деца, отъ какво се нуждае. Сжщо тѣй кротко му каза, че ако продължава да не се храни, да не спи и ако плаче тѣй всѣка нощъ, скоро ще се разболѣе.